

полето, ала Марселъ не се виждалъ никѣдѣ. Стигналъ до едно дърво и спрѣлъ да си почине. Бащата се качилъ слѣдъ малко на дървото — почналъ да вика сина си на име, ала пакъ никой се не обадилъ. По едно врѣме кучето взело да души къмъ една прѣспа и погледнало радостно господаря си.

Слѣдъ това тръгнало къмъ прѣспата съ бързи крачки. Подиръ кучето тръгналъ и бащата. Недалечъ кучето се спрѣло и почнало да рови и да дърпа нѣщо изъ подъ снѣга Това билъ Марселъ, замръзналъ и безчувственъ. Скоро пристигналъ бащата и веднага позналъ сина си. Почналъ да го пипа по лицето и да му опитва дѣха. Марселъ още не билъ умрѣлъ: сърдцето му слабо биело.

— Слава Богу! живъ е още, въздѣхна бащата и бърже го измъкна изъ подъ снѣга, па го понесе къмъ дома. Майка му съ плачъ ги посрѣщнала, защото си мислила, че Марселъ е умрѣлъ. Сложили го на постелка и почнали да го триятъ съ снѣгъ. Скоро той се свѣстилъ и почналъ да пѣшка. Още сѣщата минута повикали лѣкаръ, който му прѣдписалъ разни цѣрове. Слѣдъ мѣсецъ Марселъ пакъ почналъ да ходи на училище. Но никога вече не забравялъ думитъ на учителя си: „Бързайте, за да не замръкнете зимѣ на полето!“

